

Arrest

nr. 58 746 van 29 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN TIEGHEM, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het Eurodacverslag van 4 oktober 2010 blijkt dat de verzoekende partij haar vingerafdrukken reeds werden genomen op 6 augustus 2008 te Polen, op 18 september 2008 te Oostenrijk, op 31 maart 2009 te Oostenrijk en op 13 mei 2009 te Zwitserland.

Op 21 september 2010 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16, punt 1, c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Poolse autoriteiten om de overname van de verzoekende partij. Op 2 november 2010 laten de Poolse autoriteiten weten in te stemmen met het verzoek tot overname.

Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten G.T. (...)
geboren te A, op (in) 06.06.1970
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 04/10/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 03/10/2010 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 06/06/1970.

Uit het Eurodacverslag van 04/10/2010 blijkt dat betrokkene zowel in Polen als in Oostenrijk als in Zwitserland een asielaanvraag heeft ingediend.

Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 15/10/2010 dat ze Grozny verlaten heeft op 02/08/2008 en naar Moskou reisde waar ze aankwam op 04/08/2008. Ze verklaart dat ze op 05/08/2008 in Wit-Rusland zou zijn aangekomen en dat ze de volgende dag naar Polen reisde. Betrokkene verklaart dat ze er inderdaad asiel vroeg op 06/08/2008. Ze verklaart eveneens dat de asielaanvraag werd afgewezen. Ze verklaart dat ze op 14/09/2008 Terespol in Polen verliet en naar Oostenrijk reisde waar ze zou zijn aangekomen op 15/09/2008. Betrokkene verklaart dat ze er asiel vroeg en dat ze door Oostenrijk naar Polen werd gerepatrieerd eind maart 2009. Ze verklaart dat ze twee tot drie dagen later vertrok naar Oostenrijk waar ze op 31/03/2009 zou zijn aangekomen. Ze verklaart dat ze er inderdaad asiel vroeg op 31/03/2009 en dat haar asielaanvraag eveneens werd afgewezen. Betrokkene verklaart dat ze op 10/05/2009 vertrokken is naar Zwitserland. Ze verklaart inderdaad dat ze er asiel vroeg op 13/05/2009 en verklaart dat ze naar Polen werd gerepatrieerd op 12/12/2009. Betrokkene verklaart dat ze op 12/01/2010 door Polen naar Zwitserland werd teruggestuurd. Betrokkene verklaart dat ze 04/10/2010 vanuit Zwitserland naar België is gekomen waar ze aankwam op 04/10/2010. Betrokkene reisde samen met haar 3 minderjarige kinderen.

Op basis van hogervermelde gegevens werd op 21/10/2010 een terugnameverzoek gestuurd aan de Poolse autoriteiten en zij hebben op datum van 03/11/2010 ingestemd op basis van art. 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 met de terugname van bovengenoemde persoon en haar 3 minderjarige kinderen G.B. (...), ° 31/03/1995, G.M. (...), ° 19/11/1996 en G.S. (...) ° 01/04/1999 Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en

die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bovendien kan een

terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn gezin (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart ze dat ze reeds probeerde in verschillende landen asiel aan te vragen en dat ze nergens aan documenten geraakt. Ze verklaart dat ze moet opletten dat ze haar niet terugsturen naar Tsjetsjenië want dat ze er gevaar loopt. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Bovendien kan betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Trouwens werd betrokkene na de afhandeling van haar asielaanvraag door de Poolse autoriteiten niet gerepatriëerd naar haar thuisland.

Betrokkene verklaart dat haar nicht K.M. (...) in België zou zijn en dat haar zus G.L. (...) in Oostenrijk verblijft. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art.7 of art.15 is derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Ze brengt echter geen attesten aan die deze verklaarde problemen staven. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat haar verklaarde maar niet gestaafde gezondheidsproblemen vanwege hun aard een overdracht aan Polen zouden verhinderen. Bijgevolg is er geen bewijs dat een terugkeer naar Polen een inbreuk betekent van art.3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene en haar minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich met haar kinderen aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (2) “

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 3.2, 3.4, 45, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003, van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en van de manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 3.2., 3.4, 45, 16 en 19.2 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3

Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Doordat de bestreden beslissing stelt:

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart ze dat ze reeds probeerde in verschillende landen asiel aan te vragen en dat ze nergens aan documenten geraakt. Ze verklaart dat ze moet opletten dat ze haar niet terugsturen naar Tsjetsjenië want dat ze er gevaar loopt. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Bovendien kan betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Trouwens werd betrokkene na de afhandeling van haar asielaanvraag door de Poolse autoriteiten niet gerepatriëerd naar haar thuisland.

...

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Ze brengt echter geen attesten aan die deze verklaarde problemen staven. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat haar verklaarde maar niet gestaafde gezondheidsproblemen vanwege hun aard een overdracht aan Polen zouden verhinderen. Bijgevolg is er geen bewijs dat een terugkeer naar Polen een inbreuk betekent van art.3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is.

Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Polen.

Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Polen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

Bij arrest van 21 december 2009 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een weigering van de Belgische verantwoordelijkheid over een asielaanvraag (bijlage 26quater), omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte niet was ingegaan op de verklaringen van verzoekende partij.

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering zijnde de juridische en de feitelijke overwegingen dient te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en deze motivering moet afdoende zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen.

Een motivering van de bijlage 26quater die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor hun leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausuleis een gebrekkige motivering.

Dat verzoeker hiertoe ten bewijze het volgende voegt

a. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: "In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006,)"

Tsjetsjenen die in hun land uit politieke redenen vervolgd werden, die leden van de rebellen in het verleden (langer geleden of recent) zijn geweest of die in een direct conflict met de huidige machthebbers rond de Kadyrov clan verwickeld waren, voelen zich in Polen niet beschermd. Er zijn talrijke berichten van Tsjetsjenen die aangeven dat ze in asielcentra in Polen door landgenoten of Russen met bedreigingen zijn benaderd en daarop onmiddellijk het land ontvlucht zijn. Tijdens het Oostenrijkse NGO Forum "Asylforum" in november 2008 in Salzburg, hebben de aanwezige NGO's hun bezorgdheid omtrent talrijke klachten rond onvoldoende bescherming in Polen geuit. Ook in België worden medewerkers van vluchtelingenwerkingen met deze klachten van Tsjetsjeense asielzoekers geconfronteerd. Polen is een direct buurland van Rusland. Dat Russische inlichtingendiensten in Polen opereren is geen geheim, net zomin als het feit dat de Kadyrov regering invloed op de Tsjetsjeense gemeenschap in het land probeert uit te oefenen. Tsjetsjeense asielzoekers in het asielcentrum van Lomza vertelden bijvoorbeeld aan de auteur dat onbekende mannen hun kinderen op een speelplein benaderd hebben en in het Russisch naar hun ouders hebben gevraagd. Een voormalige Tsjetsjeense politicus, die de auteur persoonlijk kent, is Polen ontvlucht na doodsb bedreigingen van andere Tsjetsjenen. Zijn geval verduidelijkt het principiële probleem bij dit onderwerp: hij beschikt niet over schriftelijke of andere bewijzen van de tegen hem geuite bedreigingen - hoe ook anders? Er zijn ook geen onderzoeken of rapporten die de acties van inlichtingendiensten en aanhangers van de Tsjetsjeense regering in Polen zouden kunnen bewijzen - hun bezigheden zijn tenslotte van nature uit geheim. In het

Uit Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, Jörg Gebhard, januari 2009

Eind 2007 leefden in Polen 1.782 Tsjetsjenen als erkend vluchteling en omtrent 7.000 anderen met een subsidiaire bescherming — niet erg veel als men bedenkt dat alleen al tussen 2003 en 2005 en tussen 2007 en maart 2008 (voor het jaar 2006 zijn er geen cijfers beschikbaar) bijna 30.000 Tsjetsjenen in Polen asiel aangevraagd hebben.

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor onderzoek.

De beslissingen zeggen met geen woord, waarom asielaanvraag niet in België kan worden behandeld;

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd in de mate de verwerende partij er zich tot beperkt de argumenten van verzoekende partij te noteren, doch geen besluit neemt noch positief, noch negatief; (...)"

De verzoekende partij derhalve tegen de beslissing beroep aantekent.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamill/Verenigd Koninkrijk) PubL Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig. (...)"

2.2 Er dient in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij zich in haar enig middel beroept op de schendingen van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 3.4, 16 en 19.2 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en, in de mate dat zij een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM aanvoert, artikel 8 van het EVRM, dit onderdeel van het middel niet verder wordt uitgewerkt en dus niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immer dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

In tweede instantie wijst de Raad erop dat een artikel 71/3 van de vreemdelingenwet en een artikel 45 van de Dublin-II-Verordening hem niet bekend zijn. In zoverre de verzoekende partij artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 4.5 van de Dublin-II-Verordening bedoelt, laat ze evenzeer na uiteen te zetten op welke wijze ze deze artikels geschonden acht. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16, punt 1 e van de Dublin-II-Verordening en het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4 De verzoekende partij is van mening dat zij gegriefd is daar haar asielrelaas niet werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat de beslissing niet motiveert waarom de asielaanvraag niet in België kan worden behandeld, dat er geen besluit werd genomen, noch positief noch negatief, maar dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het noteren van de argumenten van de verzoekende partij en dat bovendien elke instantie ook de 'protection subsidiaire subsidiaire' dient te onderzoeken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg geenszins uitspraak gedaan over de asielaanvraag van de verzoekende partij. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor haar verzoek, met name Polen. Gelet op het Eurodacverslag van 4 oktober 2010 blijkt dat de verzoekende partij reeds asiel heeft aangevraagd in Polen. De Poolse autoriteiten stemde op 2 november 2010 in met de overname van de verzoekende partij op basis van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn *"wanneer deze stelt dat de*

asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen."

Een schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening wordt evenmin aangetoond. Deze bepaling die voorziet dat een staat toch de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag te behandelen wanneer deze hiertoe op grond van de voormelde verordening niet verplicht is, houdt op zich immers geen enkele verplichting in en de gemachtigde van de staatssecretaris concludeert in haar beslissing *in fine* dat 'gelet

op al deze elementen, er dan ook geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3§2, art. 7 of 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003'. De verzoekende partij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarbij een beslissing vernietigd werd omdat het bestuur had nagelaten een standpunt in te nemen inzake de verklaringen van een vreemdeling.

2.5 Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en haar vrees voor een terugkeer naar Polen verwijst de verzoekende partij naar citaten uit een rapport van ECRE van 2006 en van Jörg Gebhard, van januari 2009 en dat een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten. De verzoekende partij stelt verder dat de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is en dat er geen voldoende inhoudelijke toetsing naar de verzoekende partij haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar Polen heeft plaatsgevonden.

2.5.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.5.2.1 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

2.5.2.2 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.5.2.3 Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.5.3 Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.5.4 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 oktober 2010 nergens melding heeft gemaakt van enige vrees tot vervolging in Polen. Zij heeft enkel gesteld dat *'ik moet ook opletten dat men mij niet terugstuurt naar Tsjetjenië, ik loop daar gevaar.'* De gemachtigde van de staatssecretaris kan bijgevolg niet verweten worden niet gemotiveerd te hebben omtrent 'de vrees voor terugkeer naar Polen'.

Bovendien stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Bovendien kan een terugkeer naar Polen, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn gezin (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom ze haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart ze dat ze reeds probeerde in verschillende landen asiel aan te vragen en dat ze nergens aan documenten geraakt. Ze verklaart dat ze moet opletten dat ze haar niet terugsturen naar Tsjetsjenië want dat ze er gevaar loopt. We herhalen dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Bovendien kan betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Trouwens werd betrokkene na de afhandeling van haar asielaanvraag door de Poolse autoriteiten niet gerepatriëerd naar haar thuisland."

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat haar rechten als derdelander in Polen *in concreto* niet gevrijwaard zijn.

De verzoekende partij is bovendien van mening dat bij een repatriëring naar Polen een terugkeer naar het land van herkomst wel mogelijk is en de verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Er dient te worden vastgesteld dat deze stelling een loutere bewering is en dat de bestreden beslissing op zich niet voorziet in een terugleiding naar Rusland. Zoals tevens uit de bestreden beslissing blijkt, is Polen verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij en tevens een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen gebonden als België zodat er geen enkele reden voor handen is om aan te nemen dat de verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen zou genieten in Polen dan in België.

De verzoekende partij voert geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan, gezien het ontbreken van concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift echter tot een algemene theoretische uiteenzetting.

2.6 De verzoekende partij stelt verder dat zelfs EU-onderdanen de mogelijkheid hebben om in België asiel aan te vragen, en dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op de verzoekende partij, een niet-EU-onderdaan. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een gevolg is van het indienen van een aanvraag in België, maar dat België echter niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die Polen toekomt en dit overeenkomstig artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003. Zodoende mist het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag.

2.7 De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

2.8 Waar de verzoekende partij tevens een schending van de rechten van verdediging aanvoert, volstaat het te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS